

УДК 349.6: 504.4

DOI: 10.31733/2078-3566-2022-2-131-136

Маргарита МАКСИМОВА©

викладач

(Дніпропетровський державний університет
внутрішніх справ, м. Дніпро, Україна)

НОРМИ МІЖНАРОДНОГО ПРАВА ЯК ДЖЕРЕЛА АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ДИТИНОЮ ПРАВА НА БЕЗПЕЧНІ УМОВИ ЖИТТЯ

У статті наголошено на необхідності вивчення норм міжнародного права як важливих регуляторів правовідносин у сфері забезпечення реалізації дитиною права на безпечні умови життя, а також визначення шляхів гармонізації національного законодавства до європейських та світових стандартів. На підставі аналізу чинного законодавства, наявних наукових, публіцистичних та методичних джерел, розглянуто сучасний стан формування та реалізації міжнародних норм, що регулюють ювенальні правовідносини.

Ключові слова: дитина, безпека дитини, інтереси дитини, загрози безпеці дитини, адміністративно-правовий захист прав дитини, суб'єкти забезпечення безпеки дитини, адміністративно-правове забезпечення, безпечне інформаційне середовище, інформаційна безпека дитини, міжнародні норми.

Постановка проблеми. Стрімкий розвиток міжнародних відносин свідчить про потребу удосконалення системи існуючих у вітчизняному законодавстві гарантій захисту дитини та реалізації нею права на безпечні умови життя. Це можливо шляхом імплементації у національне законодавство України міжнародних і європейських стандартів у цій галузі та створення відповідного дієвого юридичного механізму захисту.

Поступове імплементація Україною у національне законодавство міжнародних гарантій захисту прав і свобод дитини, водночас вимагає належного функціонування механізму їх реалізації, посилення організаційних та правових заходів щодо безумовного виконання взятих міжнародних зобов'язань з прав дітей, активного залучення громадянського суспільства до проблем захисту прав і свобод дитини, посилення громадського контролю за виконанням державою зауважень та рекомендацій Комітету ООН з прав дитини, інших міжнародних та регіональних конвенційних органів.

Оптимальним для сучасного стану громадянського суспільства та врахування демократичних засад світового розвитку видається побудова такої держави, яка спроможна забезпечити повноцінну реалізацію дитиною права на безпечні умови життя. Тому, розробляючи способи впровадження ефективної системи протидії загрозам, які здатні негативно вплинути на фізичне, емоційне та психологічне благополуччя дитини, а також можуть призводити до порушення її прав, потрібно не лише враховувати надбання вітчизняної практики, а й передусім вивчати світовий досвід та міжнародні стандарти дотримання права дитини.

Аналіз публікацій, в яких започатковано вирішення цієї проблеми. Важливі аспекти адміністративно-правового забезпечення безпекового середовища дитини досліджувалися багатьма відомими правниками. Не є фрагментарними вітчизняні наукові дослідження, в цьому аспекті треба віддати належне науковим працям таких вчених, як: Я. Бордіян, Ю. Ващенко, М. Грушко, А. Гришук, О. Губанова, К. Демиденко, Н. Єрмілова, В. Закриницька, Т. Кагановська, О. Кудрявцева, В. Крижановська, Л. Красицька, Н. Конончук, Е. Костіна, Я. Квітка, Л. Кривачук, Н. Крестовська, Л. Кожура, О. Мовчан, К. Левченко, Н. Логвінова, М. Легецький, О. Навроцький, В. Нагорна, Л. Наливайко, Р. Опацький, О. Озель, Н. Опольська, А. Пасічник, Н. Плахотнюк, О. Паньчук, А. Пшенична, С. Поволоцька, О. Реус, Г. Толкачова,

© М. Максимова, 2022

ORCID iD: <https://orcid.org/0000-0002-4405-2502>

maksymovarita@gmail.com

Н. Філіпова, Н. Хуторянська, О. Юхта. Водночас регулювання правовідносин у сфері забезпечення реалізації дитиною права на безпечні умови життя через призму міжнародного права розглядалося фрагментарно, стосуючись лише окремих аспектів і не аналізуючи проблему комплексно.

Тому **мета** статті полягає у необхідності вивчення норм міжнародного права як важливих регуляторів правовідносин у сфері забезпечення реалізації дитиною права на безпечні умови життя, а також визначення шляхів гармонізації національного законодавства до європейських та світових стандартів.

Виклад основного матеріалу. Зовнішнім проявом неоднорідного, комплексного характеру регулювання суспільних відносин у сфері реалізації дитиною права на безпечні умови життя є наявність різних джерел, що його формують. Джерело регулювання являє собою зовнішню форму вираження та закріплення норм і правил, нормативної субстанції.

У нинішніх умовах формування основ правової держави роль і значення правового регулювання суспільних відносин у сфері забезпечення безпеки дитини набуває особливої актуальності. Адже головною ознакою моделі держави, що характеризується як правова, є саме ознака високої правової врегульованості суспільних відносин. Регулюючий вплив позитивного права на суспільні відносини полягає у тому, що воно у своїх нормах, насамперед нормах права, конструює модель різних суб'єктів цих відносин [1, с. 117–118].

Від регулювання інших сфер правове регулювання суспільних відносин у сфері забезпечення реалізації дитиною права на безпечні умови життя відрізняється за суб'єктами та набором своєрідних правових регуляторів. На рівні міжнародного права ця сфера представлена великою кількістю нормативно-правових актів.

На виконання міжнародних зобов'язань залучається широке коло державних органів, організацій, фізичних осіб, оскільки переважна більшість міжнародно-правових норм реалізується через національний організаційно-правовий механізм. Ця діяльність регулюється внутрішньодержавним правом, у якому зростає кількість актів, присвячених виконанню міжнародних зобов'язань.

Відносини у сфері забезпечення реалізації дитиною права на безпечні умови життя опосередковуються нормами як міжнародних документів загального характеру, так і спеціальних, присвячених безпосередньо реалізації ювенальної політики держави.

Основу регулювання міжнародних відносин, що виникають у сфері забезпечення реалізації дитиною права на безпечні умови життя, становлять норми загального міжнародного права, які містяться у статутах Організації Об'єднаних Націй, деклараціях та резолюціях Генеральної Асамблеї ООН, документах інших міжнародних організацій з найбільш загальних та глобальних питань міжнародного правопорядку, багатосторонніх договорах (конвенціях), рішеннях міжнародних судових інстанцій із захисту прав дитини.

Проблема прав дитини та їх захисту завжди була актуальною. Однак протягом усієї історії права дітей порушувалися і лише 1917 рік вперше Генеральна асамблея ООН проголосила Міжнародним роком дитини, що стало початком дій на захист прав дітей та формування навколо них безпечного середовища.

Помилково вважати початком активного формування міжнародних норм, правил і стандартів захисту дітей ухвалення Конвенції про права дитини, оскільки ще у 1902 році на 3-й сесії Гаазької Конференції з міжнародного права було підготовлено Конвенцію, що регулювала опіку над неповнолітніми, від 12 червня 1902 р. [2]. Зазначена Конвенція втратила чинність майже через 100 років – на підставі статті 51 Конвенції про юрисдикцію, право, що застосовується, визнання, виконання та співробітництво щодо батьківської відповідальності та заходів захисту дітей від 19 жовтня 1996 р. (набрала чинності 1 січня 2002 р.) [3].

Першим із документів у зазначеній сфері фактично стала Женевська декларація прав дитини, ухвалена Генеральною Асамблеєю Ліги Націй у 1924 р., в якій наголошувалося на необхідності забезпечення фізичного та психологічного благополуччя неповнолітніх осіб, незважаючи на місце проживання, расу, мову, релігію тощо. У 1934 р. Генеральна Асамблея Ліги Націй повторно затвердила Декларацію 1924 р., а країни – члени Ліги Націй пообіцяли інкорпорувати норми Декларації у своє національне законодавство, однак без прийняття юридичних зобов'язань зробити це напевно [4].

Однак це був не остаточний варіант цього важливого міжнародного документа, адже 20 листопада 1959 р. Генеральною Асамблеєю ООН у формі резолюції 1386 (XIV) було одностайно ухвалено Декларацію прав дитини [5]. Згідно з преамбулою, Декларація прав дитини 1959 р. проголошена з метою забезпечити дітям щасливе дитинство та користування передбаченими нею правами і свободами для їхнього особистого блага та блага суспільства [5]. Вона є більш досконалим і більш широким за обсягом документом, адже торкається не лише життєвих потреб дитини, але й потреби дитини у любові та розумінні; наголошує на необхідності зберігати єдність родини, до- та післяпологової допомоги матері і дитині, проголошує право на ім'я і національність дитини [6].

Здається, що саме Декларація прав дитини 1959 р. стала повноцінним міжнародно-правовим актом, в якому особливу увагу звернено на базові принципи реалізації дитиною права на безпечні умови життя. Зокрема, наголошено, що «дитина за будь-яких обставин повинна бути серед перших, хто отримує захист і допомогу; дитина повинна бути захищена від усіх форм занедбання, жорстокості та експлуатації» [5].

Після ухвалення Загальної декларації прав людини в 1948 р. та Міжнародного пакту про громадянські і політичні права в 1966 р., де в ст. 24 вказано, що кожна дитина без будь-якої дискримінації за ознакою раси, кольору шкіри, статі, мови, релігії, національного чи соціального походження, майнового стану або народження має право на такі заходи захисту, які є необхідними в її становищі, з боку її сім'ї, суспільства та держави, міжнародна правова охорона дитинства набуває конкретних обрисів у системі загальнолюдських прав і свобод.

Одне з провідних місць у міжнародному механізмі забезпечення реалізації дитиною права на безпечні умови життя займає Конвенція про права дитини від 20 листопада 1989 р., у межах якої держави-учасниці ООН зобов'язалися також забезпечити неповнолітній особі такий захист і піклування, які необхідні для її благополуччя, беручи до уваги права й обов'язки батьків чи інших осіб, які відповідають за дитину за законом, й із цією метою вживають усіх відповідних законодавчих і адміністративних заходів.

Також треба зазначити, що до Конвенції 1989 р. було прийнято три факультативні протоколи (Optional Protocols):

1) Факультативний протокол до Конвенції про права дитини щодо участі дітей у збройних конфліктах, прийнятий резолюцією Генеральної Асамблеї ООН A/RES/54/263 від 25 травня 2000 р. [7];

2) Факультативний протокол до Конвенції про права дитини щодо торгівлі дітьми, дитячої проституції і дитячої порнографії, прийнятий резолюцією Генеральної Асамблеї ООН A/RES/54/263 від 25 травня 2000 р. [8];

3) Факультативний протокол до Конвенції про права дитини щодо процедури повідомлень, прийнятий резолюцією Генеральної Асамблеї ООН A/RES/66/138 від 19 грудня 2011 р. [9].

До названих вище треба також додати Протокол про попередження і припинення торгівлі людьми, особливо жінками та дітьми до Конвенції ООН проти транснаціональної організованої злочинності, підписаний 15 листопада 2000 р. Однак, на жаль, незважаючи на підписання та ратифікацію цих важливих документів багатьма країнами світу (більше 120), досі є сексуальне насильство та сексуальна експлуатація дітей, яка проявляється в формах: проституції, порнографії, торгівлі (внутрішня, зовнішня), дитячого секс-туризму, ранніх шлюбів тощо [10].

Отже, саме міжнародні стандарти є базовими орієнтирами формування демократичних цінностей будь-якого суспільства. На основі них вживаються необхідні законодавчі, адміністративні, соціальні заходи, які включають ефективні процедури для розроблення соціальних програм із метою надання необхідної підтримки дитині й особам, які турбуються про неї, а також здійснення інших форм запобігання, виявлення, повідомлення, передачі на розгляд, розслідування, лікування та інших заходів у зв'язку з випадками жорстокого поводження з дитиною, зазначеними вище, а також у разі необхідності для порушення початку судового розгляду [11].

У міжнародному праві передбачено необхідність захисту прав дитини від таких форм загроз та посягань:

а) довільне або незаконне втручання у здійснення її права на особисте життя, або зазіхання на честь і гідність;

б) усі форми фізичного або психічного насильства, образи чи зловживання, відсутності турботи чи недбалого поводження, грубого поводження або експлуатації;

в) економічна експлуатація та виконання будь-якої роботи, яка може становити небезпеку для її здоров'я або бути перешкодою в отриманні нею освіти, або завдавати шкоди її здоров'ю та фізичному, розумовому, духовному, моральному та соціальному розвитку;

г) незаконне споживання наркотичних засобів та психотропних речовин;

д) усі форми сексуальної експлуатації та сексуального розбещення;

е) нелюдські або принижуючі гідність види звернення чи покарання;

ж) всі інші форми експлуатації, що завдають шкоди будь-якому аспекту добробуту дитини (ст. 16, 19, 32, 34, 37 Конвенції про права дитини).

Заходи захисту дитини від вказаних вище загроз і посягань можуть включати як розробку соціальних програм з метою надання необхідної підтримки дитини та особам, які дбають про неї, а також здійснення інших форм попередження та виявлення випадків жорстокого поводження з дитиною, законодавчі, адміністративні, освітні та інші заходи (ст. 4, 19, 33 Конвенції про права дитини).

Міжнародний принцип заборони усіх видів жорстокого поводження з людиною став одним з основних принципів національного законодавства України. Ратифікувавши основні міжнародні документи з прав дитини, Україна взяла на себе зобов'язання відповідно до ч. 1 ст. 19 Конвенції про права дитини вжити всіх заходів (законодавчих, адміністративних і просвітницьких) щодо захисту дітей від насильства у всіх його проявах, недбалого піклування, чи депривації. Україна вперше в Конституції зазначила, що будь-яке насильство над дитиною та її експлуатація переслідуються законом, держава забезпечує гарантії державного утримання та виховання дітей-сиріт та дітей, які позбавлені батьківського піклування (ст. 52) [12, с. 50].

У нормах міжнародного права окрему увагу приділено захисту дітей в цифровому середовищі. Зокрема, треба віддати належне Конвенції про права дитини, яка містить декілька статей про захист права дітей та підлітків на інформацію. Зокрема, у статті 13(1) право дитини вільно висловлювати свої думки містить свободу шукати, одержувати і передавати будь-які інформацію та ідеї незалежно від кордонів в усній, письмовій чи друкованій формі, у формі творів мистецтва чи за допомогою інших засобів на вибір дитини.

Важливу роль у захисті права дітей та підлітків на інформацію мають також Конвенція про кіберзлочинність від 23 листопада 2001 р. (ETS No. 185), Додатковий протокол до Конвенції про кіберзлочинність, який стосується криміналізації дій расистського та ксенофобного характеру, вчинених через комп'ютерні системи від 28 січня 2003 р. (ETS No. 189), Доповідь Комітету з прав дитини «Digital media and children's rights» («Цифрові медіа і права дітей»), Рекомендація Комітету Міністрів Ради Європи CM/Rec(2014)6 від 16 квітня 2014 р. «Guide to human rights for Internet users» («Керівництво з прав людини для інтернет-користувачів»), а також Стратегія Ради Європи з прав дитини на період 2016–2021 років. У 2018 році Комітет Міністрів Ради Європи прийняв Рекомендації CM/Rec (2018) про принципи дотримання, захисту та реалізації прав дитини в цифровому середовищі.

Отже, приєднавшись до низки міжнародно-правових угод, які конкретизують правові засади та визначають практичні заходи щодо забезпечення дітей та повноцінної реалізації ними права на безпечні умови життя, Україна взяла на себе правові зобов'язання, а саме договори, які після набрання ними чинності стали частиною вітчизняного національного законодавства. До таких документів треба віднести:

1) універсальні міжнародно-правові договори про захист прав дітей та підлітків, що включають: міжнародні договори ООН про захист прав людини; конвенції Міжнародної організації праці; конвенції Гаазької конференції з міжнародного приватного права;

2) міжнародно-правові договори Ради Європи про захист прав дітей та підлітків;

3) міжнародно-правові акти рекомендаційного характеру, що не мають статусу міжнародних договорів, – декларацій і резолюцій міжнародних організацій, підсумкових документів, спільних заяв-платформ тощо, яких не слід недооцінювати, оскільки в них висловлена певна позиція значної кількості держав, що засвідчує їх ставлення до відповідних ювенальних проблем. Відсутність правового (юридично обов'язкового) характеру у таких документах дає змогу широкого їх використання з метою висвітлення

та підтримки позитивного досвіду забезпечення дитини, її захисту у складних життєвих обставинах, для формування певного стандарту реалізації дитиною права на безпечні умови життя, що може призвести до змін у суспільстві, а також для пропонування певних моделей змін у законодавстві.

Висновки. Отже, очевидним є те, що виконання державою прийнятих міжнародно-правових зобов'язань неможливе без створення постійно діючих незалежних механізмів захисту прав, свобод і законних інтересів дитини. Водночас недосконалість чинного законодавства у сфері забезпечення реалізації дитиною права на безпечні умови життя переконує в необхідності узгодження його відповідно з вимогами міжнародних норм, правил і стандартів, насамперед в частині:

– забезпечення виконання вимог Директиви ЄС про аудіовізуальні медіапослуги в частині реалізації обов'язку платформ спільного доступу до відео захищати дітей від шкідливої для їх фізичного, ментального та морального розвитку аудіовізуальної інформації, реклами та користувацького контенту;

– створення дієвого правового механізму гарантування процесуального статусу дитини, як самостійного учасника провадження у справах про адміністративні правопорушення;

– врахування загальновизнаних міжнародних стандартів гарантування поваги прав дитини та їх ефективного забезпечення з урахуванням принципів та елементів дружнього до дитини правосуддя (системи ювенальної юстиції), мету якої у вигляді реабілітації та соціальної реінтеграції дитини задекларовано в усіх відповідних міжнародних положеннях щодо її захисту;

– доцільності приєднання до Третього Факультативного протоколу до Конвенції ООН про права дитини, який дасть право дітям на подання скарг в індивідуальному порядку до Комітету ООН з прав дитини.

Список використаних джерел

1. Загальна теорія держави та права / за ред. В. В. Копейчикова. Київ, 1997. 320 с.
2. Convention du 12 Juin 1902 pour Régler la Tutelle des Mineurs. URL : <https://www.hcch.net/en/instruments/the-old-conventions/1902-guardianship-convention/>.
3. Convention on Jurisdiction, Applicable Law, Recognition, Enforcement and Co-operation in Respect of Parental Responsibility and Measures for the Protection of Children. Done at The Hague, on the 19th day of October 1996. Entry into force: 1-I-2002. URL: <https://www.hcch.net/en/instruments/conventions/full-text/?cid=70>.
4. Geneva Declaration of the Rights of the Child, 1924. About the Declaration. URL: <https://www.humanium.org/en/genevadeclaration/>.
5. Declaration of the rights of the child. Proclaimed by UN General Assembly Resolution 1386 (XIV) of 20 November 1959. URL: <https://www.unicef.org/malaysia/1959-Declaration-of-the-Rights-of-the-Child.pdf>.
6. Левченко Катерина. Двадцять років Конвенції ООН про права дитини. 23.11.2009. URL: <http://khpg.org/index.php?id=1258983351>.
7. Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on the involvement of children in armed conflict. Adopted and opened for signature, ratification and accession by UN General Assembly Resolution A/RES/54/263 of 25 May 2000, entry into force 12 February 2002. URL: <https://www.ohchr.org/en/professionalinterest/pages/opaccrc.aspx>.
8. Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on the sale of children, child prostitution and child pornography. Adopted and opened for signature, ratification and accession by UN General Assembly Resolution A/RES/54/263 of 25 May 2000 entered into force on 18 January 2002. URL: <https://www.ohchr.org/en/professionalinterest/pages/opscrc.aspx>.
9. Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on a communications procedure. Adopted and opened for signature, ratification and accession by UN General Assembly Resolution A/RES/66/138 of 19 December 2011, entered into force on 14 April 2014. URL: <https://www.ohchr.org/EN/ProfessionalInterest/Pages/OPICCRC.aspx>.
10. Швед О. В. Документи ООН у сфері захисту прав дітей від сексуального насильства та експлуатації. *Актуальні проблеми міжнародних відносин*. 2011. Вип. 96 (Ч. I). С. 110–112.
11. Дрозд О., Хуторянська Т. Міжнародні стандарти забезпечення прав і законних інтересів дитини та їх імплементація в законодавство України. *Актуальні проблеми держави і права*. 2015. Вип. 75. С. 255–261.
12. Ніколайчук А. І. Нормативно-правова база захисту дитини від насильства. *Європейські перспективи*. 2014. № 4. С. 49–55.

Надійшла до редакції 01.02.2022

References

1. Zahalna teoriia derzhavy ta prava [General theory of the state and law] / za red. V. V. Kopieichykova. Kyiv, 1997. 320 p. [in Ukr.].
2. Convention du 12 Juin 1902 pour Régler la Tutelle des Mineurs. URL : <https://www.hcch.net/en/instruments/the-old-conventions/1902-guardianship-convention/>. [in Ukr.].
3. Convention on Jurisdiction, Applicable Law, Recognition, Enforcement and Co-operation in Respect of Parental Responsibility and Measures for the Protection of Children. Done at The Hague, on the 19th day of October 1996. Entry into force: 1-I-2002. URL : <https://www.hcch.net/en/instruments/conventions/full-text/?cid=70>.
4. Geneva Declaration of the Rights of the Child, 1924. About the Declaration. URL : <https://www.humanium.org/en/genevadeclaration/>.
5. Declaration of the rights of the child. Proclaimed by UN General Assembly Resolution 1386 (XIV) of 20 November 1959. URL: <https://www.unicef.org/malaysia/1959-Declaration-of-the-Rights-of-the-Child.pdf>.
6. Levchenko Kateryna. Dvadsiat rokiv Konventsii OON pro prava dytyny [Twenty years of the UN Convention on the Rights of the Child]. 23.11.2009. URL : <http://khpg.org/index.php?id=1258983351> [in Ukr.].
7. Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on the involvement of children in armed conflict. Adopted and opened for signature, ratification and accession by UN General Assembly Resolution A/RES/54/263 of 25 May 2000, entry into force 12 February 2002. URL : <https://www.ohchr.org/en/professionalinterest/pages/opaccrc.aspx>.
8. Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on the sale of children, child prostitution and child pornography. Adopted and opened for signature, ratification and accession by UN General Assembly Resolution A/RES/54/263 of 25 May 2000 entered into force on 18 January 2002. URL : <https://www.ohchr.org/en/professionalinterest/pages/opscrc.aspx>.
9. Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on a communications procedure. Adopted and opened for signature, ratification and accession by UN General Assembly Resolution A/RES/66/138 of 19 December 2011, entered into force on 14 April 2014. URL : <https://www.ohchr.org/EN/ProfessionalInterest/Pages/OPICCRC.aspx>.
10. Shved O. V. (2011) Dokumenty OON u sferi zakhystu prav ditei vid seksualnoho nasylstva ta ekspluatatsii [UN documents in the field of protection of children's rights from sexual violence and exploitation]. *Aktualni problemy mizhnarodnykh vidnosyn*. Issue 96 (Part I), pp. 110–112. [in Ukr.].
11. Drozd O., Khutorianska T. (2015) Mizhnarodni standarty zabezpechennia prav i zakonnykh interesiv dytyny ta yikh implementatsiia v zakonodavstvo Ukrainy [International standards for ensuring the rights and legitimate interests of the child and their implementation in the legislation of Ukraine]. *Aktualni problemy derzhavy i prava*. Issue 75, pp. 255–261. [in Ukr.].
12. Nikolaichuk A. I. (2014) Normatyvno-pravova baza zakhystu dytyny vid nasylstva [Regulatory framework for child protection against violence]. *Yevropeiski perspektivy*. № 4, pp. 49–55. [in Ukr.].

ABSTRACT

Marharyta Maksymova. Standards of international law as a source of administrative and legal ensuring the implementation of the child's right to safe living conditions. The article emphasizes the need to uphold the norms of international law as important regulators of legal norms in the sphere of ensuring the realization of a child's right to a safe life, as well as the designation of a path in the harmonization of national legislation to European and world standards. On the basis of the analysis of civil legislation, scientific, journalistic and methodical source, the current state of the formation and implementation of international norms that regulate juvenile legal blueprints is considered.

The list of the main forms of threats to the safety of children, designated by international law, has been determined.

The significance of the Convention on the Rights of the Child was confirmed on the 20th leaf fall, 1989, and three main protocols for the international mechanism for ensuring the implementation of a child's right to a safe life.

Three groups of international legal acts have been christened, which concretize legal ambush and designate practical ways to ensure the safety of children and the full realization of their right to a safe life, among them:

- 1) universal international legal agreements on the protection of children's rights and rights;
- 2) international legal agreements for the sake of Europe on the protection of children's rights and rights;
- 3) international legal acts of a recommendatory nature, which do not detract from the status of international treaties, declarations and resolutions of international organizations, sub-bag documents, joint application platforms, etc.

It has been pointed out that there is a lack of formal legislation in the sphere of ensuring the implementation of the child's right to a safe mind of life, and in connection with this, a complex of approaches has been vibrated, directing to the totality of bringing it to the forefront of international norms, rules and standards.

Keywords: *children, child safety, children's interests, threats to child safety, administrative and legal defense of children's rights, subjects of child safety, administrative and legal security, safe information environment, information security of children, international norm.*